

Hồi 27

Huyền Thiên Thiên Tự

Càng đi sâu vào, núi non càng hiểm trở vô cùng, vách đá sừng sững, sườn núi cheo leo, nếu sơ hở một giây là rơi xuống vực sâu tan xác.

Giây lâu, Tử Lăng đã vượt qua mấy ngọn núi cao, đặt chân đến một thung lũng rộng lớn.

Qua khỏi thung lũng chàng lọt vào một sơn cốc. Trong sơn cốc, rừng cây dày đặc, cổ thụ ngất trời, bước chân vào đây quanh quẩn một hồi, chàng mãi không có lối ra.

Lúc bấy giờ vào độ canh hai, mây đen bao phủ kín trời, mưa rơi lả tả. Trong góc rừng, cây dày đặc cành lá che kín tối mịt, chỉ cách độ vài thước đã không nhìn thấy cảnh vật.

Chàng loanh quanh mãi nhưng lối ra tìm chẳng thấy.

Thình lình...

Phía trước mặt bỗng nhiên thấp thoáng có ánh đèn.

Trong bụng mừng thầm... chàng nhắm ánh đèn thẳng tiến...

Khi đến gần... chàng bất giác bật ngựa thối lui...

Dưới gốc cổ thụ to lớn, một bộ xương khô đang đứng tần ngần đấy, tay chân cử động liên hồi.

Ánh sáng chàng vừa nom thấy là do hai viên thủy tinh đỏ, gắn nơi hai lỗ mắt sâu hoắm.

Nơi sơn lâm cùng cốc mưa lác đác rơi, lại nhằm lúc canh khuya đêm vắng, cảnh tượng ấy bảo sao chàng không khiếp đảm giật mình.

Sau khi trấn tĩnh tinh thần... chàng liền vung chưởng nhắm bộ xương khô quét mạnh.

Đúng lúc ấy, hàm răng trắng hếu trên chiếc đầu lâu vụt ken két nghiến mạnh lại... một luồng hắc khí từ cửa miệng lập tức bắn vút ra, nhắm Tử Lăng bay thẳng tới.

"Bằng..."

Bộ xương khô bị luồng kinh lực của Tử Lăng đánh vỡ ra tan nát, đôi mắt thủy tinh phát quang vắng tạt xuống nằm trong bụi cỏ.

Hắc khí tuy bị đánh tan ra, nhưng trong khoảnh khắc liền tụ lại và cuộn thành bao quanh mình Tử Lăng...

Một mùi tanh hôi khó ngửi thoáng bay ra, chàng muốn đề phòng đã không kịp. Hắc khí từ mũi, miệng thâm nhập vào tạng phủ...

Cả kinh chàng lạnh bầm:

- Nguy rồi! Khí độc...

Chàng lập tức tự bế huyết đạo và vận dụng nội công, định thời tổng hơi độc ra ngoài... Nhưng sự thể đã hơi muộn, chàng chỉ kịp kêu lên một tiếng, tự cảm thấy trước mặt một vùng đen tối, rồi loạng choạng ngã huỵch xuống mặt đất mê man bất tỉnh...

Thời gian lặng lẽ trôi qua... giọt mưa đọng trên cành lá nhỏ từng giọt vào mặt Tử Lăng, cơn gió dìu dịu thổi, từ cõi hôn mê chàng dần dần hồi tỉnh lại.

Lóp ngóp bò nhồm dầy, chàng biết mình mê man nằm trên mặt đất rất lâu, đông xương khô và đôi mắt thủy tinh vẫn còn rải rác ở trên mặt đất...

Chàng thử vận khí, tích tụ nội công nhưng huyết đạo bị bế tắc, ngũ tạng đau đớn như ai cứa xé, cố đứng dậy cất bước, chợt cảm thấy choáng váng, chỉ gượng gạo mới lẽ được từng bước một.

Đau đớn! Thất vọng! Chàng lặng lẽ buông tiếng thở dài.

Chợt nhớ sức đến viên Lưu Hỏa Hoàn chàng thò tay vào lấy ra, vận toàn dư lực cố tung viên đạn bắn vọt lên không...

Nhưng than ôi... Sức chàng đã kiệt, viên đạn chỉ được tung lên mấy thước rồi rơi đánh phịch xuống mặt đất...

Hy vọng dùng ánh sáng của viên đạn gọi Nhất Thốc Dã Tẩu đến cứu cấp đã tiêu tan mất hết.

Thình lình... ánh sáng lập lòe như ban nãy lại xuất hiện.

Tiếng lộc cộc của bộ xương khua động, chậm rãi mò từng bước một, đi lần tới. Đôi mắt sâu hoắm, được gắn vào đây hai viên thủy tinh phát quang lập lòe chớp nhoáng nửa hăm dọa, nửa trêu chọc.

Vấn Tử Lăng muốn chạy trốn cũng không kịp, dù rằng chàng có thì giờ để ấn núp đi nữa nhưng sức đã kiệt hơi đã mòn, chàng đành liều cho số mạng, đứng tro đầy mắt nhìn bộ xương khô lác lư nhắm chàng đi thẳng tới.

Tiến đến gần chàng cách độ một trượng, bộ xương tự động đứng dừng lại, giương đôi mắt thủy tinh đầy vẻ xảo quyết, rảo qua một lượt. Thành linh đôi răng trắng hếu ken kết nghiêng chặt vào nhau, một luồng hắc khí từ cửa miệng sâu hóm nhắm Tử Lăng bắn vọt thẳng tới.

Luồng hơi tanh và hôi bao phủ lấy chàng..

Tử Lăng đau đón nghĩ thầm:

“Nguy mất rồi...! Nào ngờ cuộc đời trai trẻ của mình hôm nay lại chịu thác dưới làn hơi ác độc của hai bộ xương khô!”

Chàng cảm thấy cảnh vật quay cuồng, rồi té phịch xuống đất mê man bất tỉnh...

Không biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian... chàng từ từ hồi tỉnh trở lại.

Việc làm chàng ngạc nhiên nhất, là thần trí hiện tại của chàng tỉnh táo dị thường, sự đau đón của chàng tiêu tan mất hết.

Thử vận nội công, chàng cảm thấy huyết mạch dồi dào, công lực đã hoàn toàn khôi phục.

Mừng quá đổi, chàng giương mắt quan sát chung quanh một lượt... bộ xương khô lúc nãy đã không còn đấy nữa...

Bỗng nhiên... một ý niệm vụt thoáng qua tâm trí chàng.

Chàng thường nghe nhiều người thuật lại, những tay chuyên luyện tà thuật luyện tập hàng đội cốt hài thành tên lính biết cử động, những tên thủ hạ này không những hết mực trung thành mà còn có một tà thuật giết người vô cùng lợi hại.

Như thế thì gần đây, chắc chắn là sào huyết của kẻ chỉ huy bọn chúng không sai.

Chàng vội chạy đến nhặt viên Lưu Hỏa Hoàn và định tung thẳng lên không, nom thấy Nhất Thốc Dã Tẩu sẽ lập tức đến liền...

Bỗng dung một ý nghĩ vừa thoáng qua, chàng liền dừng tay lại.

Tử Vong Động chưa tìm thấy... mà vội vã gọi lão già ấy đến đây, lão sẽ cho rằng hành động của mình hơi nông nổi.

Giây phút do dự trôi qua, chàng liền cho viên đạn vào túi cất cẩn thận.

Một việc ngạc nhiên nữa là, một nguồn tinh lực đặc biệt chạy theo huyết quản của chàng, hiện tại chưa hiểu rõ nó có tác dụng gì, cho nên chàng cũng không buồn để ý đến.

Sơn cốc lúc bấy giờ vẫn một màu đen tối, sương mù dày đặc, che kín cả ngàn cây nội cỏ, chàng nhắm đoán thăm, giờ này chắc có lẽ đã quá canh ba rồi.

Dò dẫm bước thẳng về phía trước mặt, đột nhiên xa xa le lói có ánh đèn.

Chàng định thần nhìn kỹ, tia sáng ấy không phải là ánh mắt phát quang của bộ xương khô nữa, mà là ánh đèn thật sự.

Quá đổi vui mừng, chàng nhún mình bay vút về phía phát ra ánh sáng.

Gần đến nơi, chàng phát giác ra mình đang đứng trước cổng một ngôi miếu đồ sộ.

Tòa cổ miếu tuy được xây cất rộng lớn, nhưng ẩn núp sau hàng cổ thụ um tùm, bốn bề cây cối âm u, từ xa không thể nhìn thấy được.

Chàng nghĩ thầm:

“Chùa chiền là nơi để thập phương tới lui cúng dâng hương hỏa, đáng lý ra phải được ở vào vị trí có người lui tới viếng thăm, tại sao ngôi cổ miếu này lại ở nơi thâm sơn cùng cốc, nhưng lại được xây cất một cách nguy nga đồ sộ?”

Cổng sơn môn vẫn còn nguyên vẹn, tường miếu dường như mới sơn quét lại, có một điều là ngõ ra vào cỏ dại mọc đến gối, hiển nhiên là từ lâu không người lui tới!

Trên cổng một tấm biển to tướng, nằm ngang, trên đề bốn chữ:

Huyền Thiên Thiên Tự

Cửa ngõ không cài, chàng đẩy nhẹ cánh cửa mở toang, cẩn thận chàng nhẹ nhàng lách mình bước vào.

Đại Hùng Bửu Điện cực kỳ hoang vắng, cỏ dại rong rêu phủ đầy mặt đất. Ánh sáng mà chàng nhìn thấy từ xa chính là ngọn đèn dầu đang cháy leo lét trên bàn thờ đại điện.

Chàng tự nhủ:

“Có đèn lẽ đương nhiên có tăng nhân.”

Chàng cất tiếng gọi to:

- Có ai đấy không?

Hồi âm nghe vắng vắng, nhưng không thấy bóng người.

Có lẽ vì đêm đã khuya nên họ ngủ cả rồi, chàng lặng lẽ lần mò về phía hậu liêu.

Xuyên qua ba bốn dãy đại viện, chàng đặt chân đến một hoa viên.

Hoa viên kiến tạo rất công phu, đủ cả kỳ hoa dị thảo, trông rất u nhã thanh lịch.

Chàng rất đỗi ngạc nhiên trước sự hoang phế của Đại Hùng Bửu Điện và cảnh trí tuyệt mỹ của hoa viên thật không tương xứng chút nào!

Dưới mấy cành hoa, bỗng nhiên có ánh sáng đỏ rực. Lòng hiếu kỳ giục chàng lần mò bước tới.

Khi đến gần nhìn kỹ, chàng bất giác giật mình thối lui mấy bước.

Thì ra những đóa hoa hồng thơm ngát đang nằm phơi một bộ xương người trắng hếu, đôi mắt sâu hoắm được thay thế vào bằng hai viên thủy tinh chói sáng.

Chàng bất giác buột miệng lẩm bẩm:

“Ồ! Nơi đây chính là sào huyệt của đám xương người, thủ lĩnh của chúng lại dùng thiền môn làm nơi ẩn núp.”

Dưới đám hoa tươi thơm ngát ấy, chàng tìm thấy hơn mười bộ cốt hài nữa.

Chàng chợt hiểu ra những bộ xương người trước khi thành những tên thủ hạ trung thành đặc lực, phải đặt nằm trong hoa viên để hấp thụ chất tinh túy của trăm hoa.

Lửa giận vụt nổi lên, chàng định dùng chưởng phong phá hủy tất cả những cốt hài nằm đấy.

Nhưng hành động ấy sẽ làm kinh động đến kẻ ẩn núp trong miếu và công cuộc dò thám sẽ gặp trở ngại.

Chàng liền bãi bỏ ý định, đoạn nhún mình nhảy vọt vào một tòa đại viện kế bên.

Gian đại viện rộng mênh mông, bốn phía có hành lang tiếp nối nhau, bên trong được chia ra nhiều phòng, tất cả đều tối âm u không có lấy một ánh đèn...

Chàng định thần nhìn kỹ, bất giác giật mình ngơ ngác. Trời quan tài đâu mà tập trung nhiều thế?

Những gian khác cũng đầy ắp toàn là quan tài!

Sự sắp xếp hoàn toàn không trật tự, một vài nơi nắp bị bật tung ra, xương cốt ngổn ngang chất đống!

Nơi gian cuối, một chiếc quan tài to lớn nằm chắn ngang giữa phòng trông rất xốn mắt...

Sau một phút do dự, chàng liền vung chưởng nhắm vào nắp chiếc quan tài quét mạnh...!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>